

den ikke være værgeløs imod en saadan Beslutning. Det vil da nemlig staae i dens Magt at drage vedkommende Ministre til Ansvar for deres Embedsførelse for den danske Rigsret; thi ligesom Rigsdagen i ethvert saadant Tilfælde maa gaae ud fra den Opfattelse, at det omvistede Spørgsmaal angaaer et særligt Anliggende, saaledes maa det forudsættes, at den danske Rigsret, hvis den giver denne Anskuelse Medhold, vil ansee sig for competent i Sagen, med samme Føie, som omvendt Rigsraadet maa være berettiget til fra sin Side at erklære Sagen for fælles og derfor at indbringe den for Monarchiets Rigsret. Hvorledes enten den ene eller den anden af disse Rigsretter i saa Fald ville opfatte deres Competents baade med Hensyn til Personerne og til Sagen, kan rolig overlades til Fremtiden.

Udvalget har saa udførligen behandlet disse Punkter, fordi ethvert Spørgsmaal, der vedrører Folkets Retsfølelse, har en stor Betydning. Det vil af det Anførte imidlertid sees, at de Tvivl, der med Hensyn til nogle saa Punkter i saa Henseende kunde opstaae, deels ikke saa meget angaae selve Forsatningsudkastets Ordlyd, som en mulig Forsaaelse af samme, deels vedrører et Forhold, hvis fuldkommen correcte Ordning gennem en Fællesforsatning ikke var mulig. Det er derfor Udvalgets bestemte Overbeviisning, at disse Tvivl, og saadanne er det selv i mindre forviklede Anliggender ikke altid gjørligt fuldstændigen at undgaae, ikke kunne faae nogen væsentlig Indflydelse paa Dommen over Udkastets Værd eller Uværd, men at Afgjørelsen af saadanne Tvivl maa staae hen, indtil en praktisk Løsning bliver nødvendig.

Men netop derfor troer Udvalget, at det, som alt ovenfor antydet, er Rigsdagens Pligt at sørge for, at denne Løsning i intet Tilfælde skal kunne præjudiceres ved den Beslutning, samme nu maatte tage. Hvad der fordres af Rigsdagen, er ikke Vedtagelsen af Udkastet til en Fællesforsatning, men Samtykket til, at de vedtagne Grundlovsbestemmelser om Grundlovens Indskrænkning skulle træde i Kraft, samtidig med den Fællesforsatning, som Kongen i Henhold til Kundgjørelsen af

28de Januar 1852 allernaadigst maatte agte at lade udgaae, og hvormed Rigsdagen forinden har havt Leilighed til at gjøre sig bekendt, dog uden deri at kunne foretage nogensomhelst Forandring. Men for at det i en saadan Beslutning indirect liggende Samtykke til Fællesforsatningens Udstæelse ikke i Eibernes Lob skal blive misforstaaet eller misbrugt, skal Udvalget nedenfor foreslaae, at Samtykket ialtsald kun meddeles under det Forbehold, at derved ikke er vedtaget Noget, som kunde være i Strid med Grundloven, saaledes som den ved de nævnte Grundlovsbestemmelser er forandret.

Forinden Udvalget gaaer over til at forelægge Thinget de Betragtninger, hvoraf det Spørgsmaal formeentlig vil være afhængigt, om det meddelte Udkast til en Fællesforsatning er af saadan Bestaenhed, at Grundlovens Indskrænkning til de særlige Anliggender kan være tilraadelig, maa det være samme tilladt her at indskyde nogle forklarende Bemærkninger ved enkelte Bestemmelser i Udkastet, som især ville erholde deres Interesse af de derunder af Ministeriet givne Oplysninger. Det vil derved ikke oversees, at, da Udkastet ikke vil vorde undergivet nogen formelig Behandling og Bøttering, men, hvis det erholder Lovskraft, vil fremtræde ene som Regjeringens Værk, ville saadanne foregaaende Udtalelser af sammes Forfattere afgive et saare vigtigt Fortolkningsmiddel for den senere Forstaaelse og Anvendelse.

ad § 1. Da Udkastet indskrænker sig til den Bestemmelse, at Arvesølgen er den i Thronfølgeoven af 31te Juli 1853 fastsatte, og dennes 3die Artikel, for det mulige Tilfælde, at den derved indsatte Linie engang maatte uddøe, ene henviser til fornye Underhandlinger med de europæiske Magter, uden at deri er Tale om nogen Medvirkning fra Folkerepresentationens Side til de nye Bestemmelser, der som Følge deraf skulle ordne dette Forhold, kunde der muligen opstaae Tvivl om, hvorvidt en saadan Medvirkning var nødvendig, og det